

Side Kreditors Ret til inden en rimelig Tid at komme til sine Penge. Man kan ikke ved dette Forholds Ordning stille sig ensidig paa Debtors Standpunkt og ved alle mulige Veiligheder, om jeg saa maa udtrykke mig, skjære en bred Rem af Kreditors Ryg, men man maa stadig have for Øie, at ogsaa Kreditors Ret skal bevares. Jeg tror imidlertid ikke, at det vil gjøre synderlig Forskjel i denne Henseende, om man forlænger disse Friste lidt. Jeg tror forøvrigt ikke, at den Omstændighed, at der skal foretages en samlet Forsøgning, og at der som Følge deraf i Konditionerne vil blive stipuleret en større Udbetaling af Købesummen, i og for sig vil være betænelig i Sammenligning med, hvad der nu gjælder, thi ogsaa nu gjælder det i Grunden, at naar Køberen paa en Tvangsauktion ikke kan enes med alle Bantthaverne i Eiendommen om at lade deres Prioriteter henstaa deri, maa han være beløbet paa at komme til at udbetale dem, og der er endogaa ved den nugældende Lovgivning slet ikke indrømmet ham særlige Betalingsfrister i denne Henseende. Efter den nugældende Lovgivning staar Forholdet saaledes, at Køberen ikke kan faae Auktionsstjøde paa Eiendommen, før han har godtgjort, at han enten har betalt de andre Prioriteter, forsaavidt de efter Budeis Bestaffenhed skulle have Andel i Købesummen, eller har forenet sig med dem om, at deres Prioriteter skulle henstaa i Eiendommen. Deraf følger altsaa, at ogsaa efter den bestaaende Tingenes Orden vil det i Reglen være saa, at Auktionskøberen maa arrangere sig med Prioritetshaverne eller ogsaa være beløbet paa at komme til at udbetale dem Prioriteterne, ikke blot den forfølgende Prioritetshaver, men ogsaa de Andre, og skulde han ikke bryde sig om at faae Auktionsstjøde paa Eiendommen, hvad der naturligvis i mange Tilfælde er nødvendigt for ham, navnlig hvis han vil søge andre Laan optagne i den, maa det erindres, at efter de nu gjældende Regler staa de andre Prioritetshavere, som ikke deltage i den første Forsøgning, saaledes, at de kunne begynde en ny Forsøgning, og saaledes tvinge ham til at ordne Forholdet. Jeg tror derfor, at i den Henseende vil der ikke indtræde nogen stor Forskjel i Sammenligning med det nu Gjældende. Naar det her omtalte Møde holdes, og Auktionskonditionerne skulle debatteres, ville de Bantthavere, som maa anse det for stemmende med deres Interesse, erklære sig villige til at lade deres Prioriteter blive henstaaende i Eiendommen affurat ligesom nu, naar en Tvangsauktion skal foregaa, da den, der vil byde paa samme, gaar omkring til Priori-

tetshaverne og forhører sig om, hvorvidt han kan vente, at de vilde lade deres Prioriteter blive staaende eller ikke. Jeg kan egentlig ikke indse, hvorfor Prioritetshaverne under den nye Ordning skulde være mindre tilbøjelige til at lade deres Prioriteter blive staaende, hvor det er nogenlunde stemmende med deres Interesse, end efter den gjældende Ret. For saavidt man med Hensyn til § 30 har gjort den Bemærkning, at det vilde være bedst at blive staaende ved Proceskommissionens Forslag, som forudsatte, at, naar der opstod Tvistigheder om Købesummens Fordeling, skulde saadanne Tvistigheder ikke afgøres af Auktionsforvalteren ved Kjendelse, men henvises til almindelig Rettergang, skal jeg dertil bemærke, at Grunden til, at Proceskommissionen har stillet Sagen saaledes, ligger i dette Punkts Sammenhæng med hele det øvrige Rettergangssystem. Proceskommissionens Forslag herom udgjør jo et Led af det hele Forslag, der sigter til at indføre mundtlig og offentlig Procedure, og derfor er det gennemgaaende i Proceskommissionens Forslag, ikke blot i denne Materie om Tvangsauktioner, men f. Ex. ogsaa ved Skifte og Konkurs, at opstaaede Tvistigheder saavidt mulig skulle henvises til almindelig Rettergang, saaledes at den omtalte særlige Procedure ved Tvangsauktioner, Skifte eller Konkurs skulde hvile, indtil der ved en almindelig Ret er faldet Dom i Sagen. Det er Grunden til, at man i Proceskommissionens Forslag har stillet og har maattet stille det saaledes, men naar jeg ikke er gaaet den Vej, er det, fordi jeg har ment, at under den nuværende Rettergangsmaade er det simplere, hurtigere og lettere at søge disse Spørgsmaal afgjorte ved Kjendelse af Auktionsforvalteren, ligesom man i Skifte- og Konkursloven har laadet disse Sager forblive til Afgjørelse af Skifteforvalteren, og ikke udskilt dem til Afgjørelse ved almindelig Rettergang, saa at de kunne blive Gjenstand for en særlig Proces i første Instants. Jeg tror ogsaa, at i flere Henseender vil det være den hensigtsmæssigste Ordning. — Derpå har man med Hensyn til § 39, der handler om Pant- eller Udleghaverens Ret til i Stedet for at faae Eiendommen bortfolgt at faae den udlagt for det høieste Bud, gjort adskillige Bemærkninger men fra tilbørlig ganste modsatte Standpunkter. Den ærede første Daler var tilbøielig til at mene, at § 39 helst ligesom i Proceskommissionens Udkast burde stryges, og jeg vil dermed sige, at det vilde jeg ogsaa være mest tilbøielig til at gaa med til, ifald man skulde anse det for rigtig. Jeg tror ogsaa, at den hele Afgang til at faae en Eiendom udlagt for